

STRAVAGANZA

Miekkojen kaupunki

Mary Hoffman

TAMMI

Mary Hoffman

STRAVAGANZA

Miekkojen kaupunki

Suomentanut

Kaisa Kattelus

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI, HELSINKI

Aiemmin ilmestyneet:
Stravaganza. Naamioiden kaupunki
Stravaganza. Tähtien kaupunki
Stravaganza. Kukkien kaupunki
Stravaganza. Salaisuuksien kaupunki
Stravaganza. Laivojen kaupunki

Lainaukset William Shakespearen *Hamletista* suomentanut Matti Rossi
ja *Miten haluatte* -näytelmästä suomentanut Paavo Cajander

Englanninkielinen alkuteos *Stravaganza. City of Swords*
ilmestyi vuonna 2012 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © Mary Hoffman, 2012

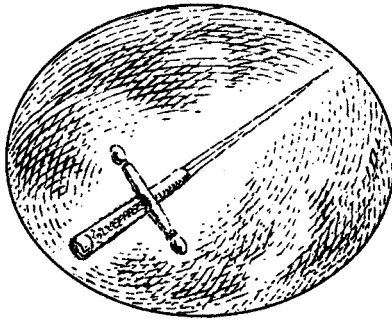
Kartta ja vinjettikuvat © Peter Bailey, 2012

Kannen kuva: Ian Butterworth

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7620-4

*Adam Priestleylle, uskolliselle lukijalle,
ja muistaen kaikkia Emziltä saamiani sähköposteja*

Kiitokset

Kiitos Julie Bertagnalle Fortezzan kuvasta ja ravintolasuosituksista sen vastinekaupungissa! Isalle opastuksesta labyrintissa ja Anne Rooneylle 1500-luvun piirityskoneita ja verenmyrkytystä koskevista tiedoista. Tohtori Joanna Cannonille ensiaputoimenpiteistä ja Stevielle vastapainokatapultin rakentamisesta, vaikka hänen kissansa varastikin sinitarra-ammuksen. Ja kiitos Gill Vickerylle, joka lainasi minulle hyödyllisiä kirjoja miekantaonnasta.

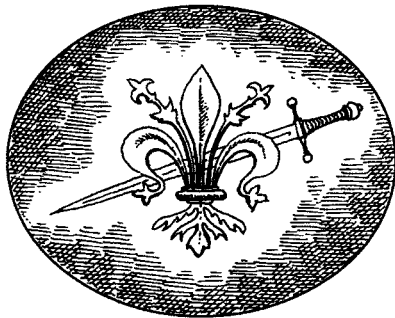
"Ens lempi syttyy ensi näkemässä."

William Shakespeare,

Miten haluatte

Sisällys

<i>Prologi: Valo pimenee</i>	11
1. Viestejä iholla	15
2. Kun ruhtinas kuolee	29
3. Kruununperillinen	44
4. Odottava kaupunki	56
5. Uusi hallitsija	71
6. Uusi haava	85
7. Sukurakkaus	101
8. Muurien sisällä	115
9. Petoksia	129
10. Armeija etenee	144
11. Tyttö tulevaisuudesta	157
12. Piiritys	170
13. Nuoren naisen muotokuva	184
14. Ensimmäinen isku	199
15. Vastaisku	213
16. Vanhoja ja uusia haavoja	227
17. Mutkia	241
18. Raja	256
19. Kavaluutta	274
20. Tuomio ja teloitus	295
21. Turvallinen matka	313
22. Kadonnut hopea	331
23. Sameissa vesissä	345
24. Katedraalissa	361
<i>Epilogi: Pelastettu</i>	377
<i>Pari sanaa historiasta</i>	389
<i>di Chimicien sukupuu</i>	391

Prologi:

Valo pimenee

Fortezzan ruhtinas Jacopo teki kuolemaa. Vaikka hänen vaimonsa kuinka yritti väistellä totuutta, oli di Chimicin suvun punatukkainen jättiläinen lähellä rajaa. Hänen henkilökohtainen lääkäriinsä näytti vakavalta, ja ruhtinas oli kutsunut papin ottamaan vastaan synnintunnustuksen ja antamaan viimeisen voitelun.

Kun isä Gregorio poistui kuninkaallisesta kamarista, naiset hyökkivät sisään kuin vuorovesi ja näkivät, että ruhtinas oli rauhallisempi kuin heidän lähtiessään.

"Rakkaani", ruhtinatar Carolina sanoi ja silitti miehensä haalistuneen punaisia hiuksia otsalta. "Voinko tehdä jotain hyväksesi?"

"Pysykää vierelläni", Jacopo sanoi. "Sinä ja työtöt."

"Työtöt" olivat heidän kaksi tyttärtään, Volanan ruhtinatar Bianca ja Lucia-leski, jonka aviomies, ruhtinas Carlo di Chimici, oli murhattu, kun he olivat ehtineet olla naimi-

sisä tunnin. Bianca oli mennyt naimisiin samassa paikassa samaan aikaan, ja hänen miehensä, Volanan herttua, oli ainoa di Chimici -sulhanen, joka oli selvinnyt vammoitta tuona kauheana päivänä vain vähän yli vuosi sitten.

Lucia oli palannut kotiin Fortezzaan, vanhempiansa hellään huomaan. Vaikka hän oli ruhtinatar, hän ei ollut naimisissa eikä naimaton: hän oli harvinaisuus naisten joukossa, neitseellinen leski. Hän oli kaksikymmentäkolmevuotias ja uskoi elämänsä olevan ohi.

Juuri nyt hän ei tosin ajatellut omaa tilannettaan, sillä kaikki hänen ajatuksensa ja tunteensa kohdistuivat isään. Tuntui käsittämättömältä, että isä, joka oli aina ollut vakaana hänen rinnallaan, olisi kohta poissa.

"Pystyikö isä Gregorio antamaan sinulle rauhan, rakkaani?" Carolina kysyi.

Ruhtinas sai pitkän yskänpuuskan eikä hetkeen voinut vastata.

"Hän antoi synninpäästön", Jacopo pihisi, "enkä enempää voinut pyytääkään. Hän on tiennyt pahimman rikokseni jo monen vuoden ajan."

Naiset olivat hiljaa. Nuoruudessaan Jacopo oli tappanut miehen, ylimyksen, joka oli hylännyt hänen isoisänsä Eleanoran, ja tuo ylimys oli ollut Donato Nucci. Tuo kaukainen tapahtuma pienellä piazzalla Gigliassa oli ollut ensimmäinen lenkki tapahtumaketjussa, joka oli johtanut Lucian vastaviihtyn aviomiehen murhaan ja monien muiden kuolemaan ja haavoittumiseen.

"Älä ajattele Nuceja nyt", ruhtinatar Bianca sanoi. "He eivät merkitse meille mitään."

”Me emme saa koskaan unohtaa heitä”, isä sanoi katsoen Luciaa. ”Emme sitä, mitä he ovat tehneet meille, emmekä sitä, mitä me – minä – olemme tehneet heille.”

”Teit sen mikä täytyi, koska kyseessä oli sisaresi kunnia”, Carolina sanoi.

”Nuccit sanoisivat varmasti samaa”, Lucia sanoi. Häntä inhotti Talian ylimysten tapa kylvää kostoa sukupolvesta toiseen.

Jacopo hapuili hänen kättään.

”En halua tuottaa sinulle murhetta puhumalla vanhoista vihoista, rakas tyttö.”

Mutta sinähän tuotat murhetta, Lucia ajatteli. Sinä kuolet kohta. Miten minä kestäen sen?

”Se on jo vanha suru”, hän sanoi ja painoi päänsä, jotta isä ei näkisi tämän uuden surun nostattamia kyyneliä.

Lähellä ruhtinaan palatsia, Miekantakojain kadulla, seisoi mies, joka tuijotti peiliin. Ei kuitenkaan turhamaisuuttaan. Hän oli stravagantti ja halusi keskustella Bellezzassa olevien veljeskunnan johtajien kanssa. Laguunikaupungissa asui Guglielmo Crinamorte, englantilainen alkemisti, joka oli edellisessä elämässään ollut nimeltään William Dethridge ja tullut sattumoisin keksineeksi stravagoimisen taidon: keinon matkustaa maailmojen välillä.

Siellä asuivat myös Rodolfo Rossi, Bellezzan nuoren ruhtinattaren isä, sekä hänen entinen oppipoikansa Luciano, toisesta maailmasta saapunut nuori mies, josta William Dethridgen tavoin oli tullut pysyvästi talialai-

nen. Fortezzan aseseppä kunnioitti syvästi näitä salaperäisiä olentoja.

Peiliin ilmestyivät uurteiset älykkäät kasvot, joita kehystävät tummat hiukset olivat jo melkein kokonaan hopeiset.

Fabio! Peilin hahmo lähetti sanattoman viestin: *Mitä Fortezzaan kuuluu?* Rodolfo näytti vakavalta.

Huonoa, maestro, Fabio vastasi ajatuspuheella. Ruh-tinas tekee kuolemaa.

Se on ikävä kuulla. Hän oli suureksi avuksi Giglian häiden verilöylyssä.

Hänen lääkäriinsä sanoo, ettei hän ole ollut aivan entisellään sen jälkeen – hän ilmeisesti vilustui tulvan aikaan.

Hän työskenteli minun kanssani toimittaessamme uhreille lämmikettä ja ruokaa. On kovin ikävää, jos hän nyt joutuu maksamaan siitä näin kalliin hinnan.

Minua huolestuttaa se, mitä seuraavaksi tapahtuu, maestro.

Ruhtinatar Luciasta kai tulee hallitsija.

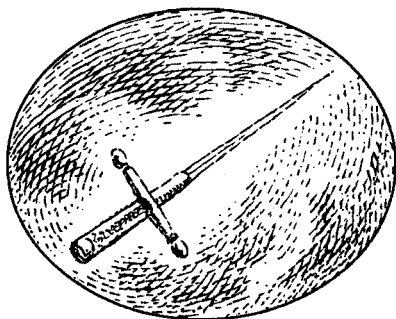
Hän on kruununperijä, aseseppä sanoi, mutta olen tehnyt ennustuksia, ja ne pelottavat minua.

Peilin kasvot nyökkäsivät, sillä Rodolfo pani paljon painoa kuukausittaisille ennustuksille. *Mitä ne ovat paljastaneet?*

On paljon sellaista, mitä en ymmärrä ja mikä liittyy jumalattareen ja taisteluihin. Mutta luulen, että minun on aika stravagoida toiseen maailmaan.

Taidat olla oikeassa, Rodolfo sanoi.

Hän näytti hyvin vakavalta.

1

Viestejä iholla

"Kukahän on seuraava?"

Oli toukokuun ensimmäinen lauantai, ja Barnsbury stragantit olivat kokoontuneet Nickin ullakkohuoneeseen. Mattilla, Georgialla, Skylla, Isabelilla ja Nickillä oli kaikilla vuorollaan ollut vaarallinen rooli Taliassa. Isabel oli jo melkein palannut arkeen koettuaan vastikään kovia Classen meritaistelussa, ja hänen toipumistaan oli edesauttanut merkittävästi se, että Sky seurusteli nyt hänen kanssaan julkisesti.

Niinpä hän esitti kysymyksen, joka oli vaivannut häntä jo jonkin aikaa. Kukaan ei vastannut heti. Oli melko turha teeskennellä, etteivät he ymmärtäneet mistä hän puhui, sillä huoneessa oli neljä ihmistä, jotka talismaani oli "valinnut" matkustamaan toiseen aikaan ja paikkaan, Taliaan jossa elettiin yhä 1500-lukua.

Ja viides, Nick, oli tullut Taliasta tähän maailmaan, kuollut edellisessä elämässään ja syntynyt uudelleen toiseen. Kaikki olivat Barnsbury'n koulun oppilaita, Sky ja Georgia viimeistä vuotta. Ja kaikki tiesivät Isabelin tarkoittavan, ettei heidän tehtävänsä ollut vielä ohi. Koska tahansa joku uusi stravagantti saattaisi saada talismaanin.

"Ehkä se selviää, kun mietitään, mikä teitä kaikkia yhdistää", Nick sanoi. "Sellaisia asioita kuin miten te löysitte talismaanit ja mitä teidän elämässä tapahtui sitä ennen."

"Etkös sinä Georgia tutkinut sitä?" Matt kysyi.

Georgia veti farkkujensa taskusta nuhruisen paperin ja pani sen kiertämään.

"En tiedä, miksi kускаan tuota mukanani", hän sanoi. "Ei siitä loppujen lopuksi ollut mitään apua, kun me yritettiin päästä eri kaupunkiin. Sen ongelman ratkaisivat talialaiset stravagantit. Itse asiassa tohtori Dethridge."

Paperissa luki:

Lucien, muistikirja, vaihtolava Waverley Roadilla.

Sairasti syöpää.

Georgia, lentävä hevonen, Mortimer Goldsmithin kauppa. Kiusattu.

Sky, parfyymipullo kynnyksellä. Hoiti sairasta äitiä.

Matt, loitsukirja, Mortimer Goldsmith. Lukihäiriö.

Isabel, tesseracti, Barnsbury'n koulu. Eli kaksosveljen varjossa.

Kaikista tuntui tylyltä lukea noin lyhyitä ja ytimekkäitä luonnehdintoja omista suruistaan. Lucienia lukuun ottamatta. Hän ei ollut paikalla, vaikka hän oli ollut heidän koulunsa ensimmäinen stravantti. Hänen paikkansa ryhmässä oli ottanut Nick, joka oli aikoinaan ollut ruhtinas Falco di Chimici, Talian mahtavimman suvun nuorin poika.

Sangen pian sen jälkeen, kun Lucien oli aloittanut uuden elämänsä toisessa maailmassa, Falco oli päättänyt siirtyä tähän maailmaan parantaakseen vakavat vammansa ja muuttuakseen lopullisesti Nickiksi. Hän asui Lucienin entisessä kodissa, Lucienin surevien vanhempien adoptiolapsena.

Siitä stravanttien ei tarvinnut puhua, sillä kaikki tiesivät, miksei Nickin talismaani ollut listalla ja miksi Lucienin oli. Listalla oli maagisia esineitä, jotka kuljetivat omistajansa 2000-luvun Englannista 1500-luvun rinnakkais-Italiaan – eivät toiseen suuntaan.

Nickilläkin oli talismaani, jonka avulla hän pääsi takaisin Taliaan, mutta se ei ollut osunut hänen käteensä noin vain, vaan hän oli saanut sen Giglian veli Sulienilta. Se oli musta sulkakynä ja hänen kallein aarteensa.

"Mikä talismaaneja yhdistää?" Sky kysyi. "Kaksi on tullut Mortimerin kaupasta, kolme ihan muualta."

"Hetkinen", Georgia sanoi. "Mortimer sanoi, että minun lentävä hevoseni oli peräisin Waverley Roadin talosta, jossa oli asunut joku vanha rouva kuolemaansa saakka, eli siinä on yksi yhteys."

"Me asutaan siinä talossa", Sky sanoi. "Se on koulun vieressä. Se muutettiin asunnoiksi omistajan kuoleman jälkeen."

"Ja sekä koulu että sinun kotisi ovat lähellä sitä paikkaa, jossa tohtori Dethridgen talo ja laboratorio olivat ennen", Isabel sanoi. "Kuningatar Elisabetin aikaan."

"Sinähän kävit siellä", Nick sanoi.

Se oli totta, ja muisto puistatti Isabelia. Eräänä karmeana yönä – liko siitä tosiaan vain kuukausi? – hänen kaksosveljensä Charlie oli ottanut hänen talismaaninsa ja päätynyt ensin Taliaan ja sieltä Elisabet I:n ajan Englantiin keskelle maanjäristystä.

"Älä muistuta siitä", Isabel sanoi. "Se oli pelottavaa. Luulin, ettei me päästä enää ikinä kotiin tai edes Taliaan vaan jäädään sinne ikuisiksi ajoiksi."

Sky otti häntä kädestä. "Mutta te pääsitte takaisin. Eikä se ollut sinun vikasi – Charlie oli hölmö kun vei sinun talismaanisi tietämättä, mitä se tekee."

Nyt Georgiaa vuorostaan puistatti. Hänen hirveä velipuolensa Russell oli varastanut häneltä lentävän hevosen – kahdesti. Vasta nyt hän tuli ajatelleeksi, mitä olisi voinut tapahtua, jos Russell olisi nukahtanut se kädessään ja päätynyt hänen kaupunkiinsa Taliassa. Oli sietämätöntä kuvitella Russellia Remorassa – vaikka toisaalta velipuoli olisi kaikin mokomin saanut kadota ikuisiksi ajoiksi jonnekin menneisyyteen.

"Entä loitsukirja, Matt?" Isabel kysyi. "Kertoiko Mortimer, mistä se oli tullut?"

"Ei", Matt vastasi. "Mutta onhan se voinut tulla siitä samasta talosta."

"Tai sitten sinun Talian-stravaganttisi toi sen suoraan Mortimerin kauppaan", Georgia ehdotti.

"Hassua, miten kaikki uudet talismaanit päätyvät sinne", Nick sanoi. "Ehkä Mortimerkin on stravagantti."

Toiset tuijottivat häntä aivan kuin hän olisi ehdottanut, että vanha antiikkikauppias oli marsilainen.

"Jatketaan", Isabel sanoi. "Kaikki talismaanit ovat löytyneet koulusta tai Waverley Roadin talosta ja/tai Mortimer Goldsmithin kaupasta – eikö niin?"

Kukaan ei väittänyt vastaan.

"Jostain niistä kolmesta paikasta seuraavakin siis löytyy, ja minusta tuntuu, että Skyn kodin voi sulkea pois laskuista. Siellä ei asu muita nuoria."

"Ja stravagantit ovat aina nuoria", Nick sanoi. "Uudet stravagantit."

"Ja onnettomia", Georgia sanoi. Nyt Nick vuorostaan otti häntä kädestä.

"Siis", Sky sanoi. "Pitääkö meidän nyt vahdata mahdollisia talismaaneja koulussa ja Mortimerin kaupassa ja pitää lisäksi silmällä teinejä, joilla on kurjaa?"

"Laura", Isabel töksäytti. Sitten hän sanoi äskeistä varmemmin: "Minä luulen, että seuraava on Laura."

Laura istui yksin huoneessaan verhot ikkunan edessä, vaikka aamupäivä oli jo pitkällä. Hänen ovensa oli lukossa, ja hän oli käärinyt hihan ylös päästäkseen

käsiksi käsivarren sisäpintaan. Siinä risteili jo lukuisia arpia, joista jotkut olivat himmeitä ja hopeisia kuin etanan vana, toiset taas äkäisen punaisia.

Hänen poskilleen virtasi kyyneliä, kun hän otti korulippaasta partaterän. Terät olivat piilossa lippaan alalokerossa, ja niiden päällä oli taso, jolla pursuilevia sormuksia ja rannerenkaita Laura ei juuri koskaan käyttänyt. Hän inhosi tätä tapaa, inhosi tätä tarvetta, mutta joka kerta, kun hän antoi sille periksi – ja hän odotti aina niin pitkään kuin pystyi – hänet valtasi niin suloinen helpotus, että se hyvitti kaiken.

Kukaan ei voinut ymmärtää, miksi hän oli niin onneton – kukaan ei edes tajunnut, että hän oli onneton. Jopa parhaat ystävät koulussa, Isabel ja Ayesha, tapasivat häntä harvoin koulupäivän jälkeen, ja yleensä hän onnistui pitämään jonkinlaisen kulissin pystyssä aamuyhdeksästä koulun loppumiseen saakka. Mutta he eivät tienneet kaikkea. Oli asioita, joita hän ei ollut kertonut kenellekään uudessa koulussa.

Kotona äidin ja isän olisi pitänyt tajuta, mutta he olisivat kauhistuneet, jos olisivat tienneet, että heidän rakas lapsensa viilteli itseään, koska ei muuten osannut helpottaa oloaan.

Laura ei itsekään täysin ymmärtänyt asiaa.

Kaikki oli alkanut yläkoulussa, ja hän tiesi kyllä miksi, mutta tilanne oli kääntynyt pahemmaksi puoli-toista vuotta sitten, kun kokeet ja koulunkäynti olivat aiheuttaneet paineita ja hän oli lisäksi kadehtinut tyttöjä, jotka tuntuivat olevan luonnostaan suosittuja. Koko

ajan piti ponnistella. Laura haaveili poikaystävästä, mutta sellaista ei koskaan ilmaantunut, ja nyt hänen kaksi parasta ystäväänsä muodostivat turvallisen nelikon lukion komeimpien poikien Matt Woodin ja Sky Meadowsin kanssa.

Ainoa poika, josta Laura oli koskaan tosissaan pitänyt, oli Isabelin kaksosveli Charlie, ja Charlie oli niitä, joista hän käytti nimitystä aurinkoihmiset. Charlie ei ikinä kiinnittäisi häneen mitään huomiota.

Hän veti terää iholla kevyesti kuin kuiskaus. Hänen piti joka kerta hetken aikaa koota rohkeutta ennen viiltoa. Masennus yltyi päivästä toiseen, ja lopulta, kun edessä häämötti yksinäinen viikonloppu, jolloin mikään ei vienyt ajatuksia ahdistuksesta, Laura ajautui siihen pisteeseen, että kipu tuntui ainoalta pakotieltä.

Laura heilautti hiukset kasvoiltaan ja pyyhki kyynelset poskilta nenäliinalla, joka hänellä oli valmiina. Hän terästäytyi ensimmäiseen vihlaisuun, painoi terän syvälle – ei niin syvälle, että se olisi osunut suoneen – ja piirsi ihoonsa uuden puumerkin.

Fabio oli pajallaan, vieläkin vähän tolaltaan, koska hän oli juuri stragoinut toiseen maailmaan. Hän oli ollut siellä monta kertaa ennenkin, mutta nyt hän oli vienyt sinne talismaanin ja toivoi, että se löytäisi jonkun niistä salaperäisistä tulevaisuuden olennoista, jotka olivat jo aikaisemmin auttaneet veljeskuntaa. Hän ei ollut koskaan tavannut heitä Taliassa mutta oli kyllä kuullut, miten sankarillisesti nuo nuoret olivat taistelleet di

Chimicejä vastaan ja miten määrätietoisesti ja rohkeasti he olivat suorittaneet tehtävänsä.

Vastuu oli raskas, ja hän toivoi valinneensa oikean paikan, josta oikea ihminen löytäisi talismaanin. Aina-kin hän oli tehnyt sen parhaan kykynsä mukaan.

Fabio oli vuorenvarma, että kaupunki tarvitsisi ulkopuolista apua ja vieläpä aivan pian. Tunnelma oli rauhaton, ikään kuin seinätkin olisivat odottaneet tietoa ruhtinas Jacopon kuolemasta.

Fortezzassa oli joukko ihmisiä, joiden mielestä nainen ei voinut periä Miekkojen kaupungin hallitsijan arvonimeä ja asemaa. Jos Lucian aviomies, Giglian ruhtinas Carlo, olisi ollut elossa, heidät olisi otettu vastaan hallitsijaparina. Mutta surusilmäinen nuori leski, joka aivan vastikään oli lakannut kulkemasta mustissa, ei joidenkin kaupunkilaisten silmissä ollut sopiva kruununperillinen.

Fabio oli varma, että jos jostain olisi löytynyt toinen ehdokas, osa kaupunkilaisista ja jopa osa armeijasta olisi asettunut hänen taakseen. Mutta kaikki olivat uskollisia di Chimicien suvulle, ja siksi kaduilla väreili monenlaisia jännitteitä.

Pajassa oli aina kova melu: metalli kalskahteli ja uudet kalvat sihisivät joutuessaan veteen. Yleensä ääni ei häirinnyt aseappää, sillä se oli hänelle yhtä luonnollinen asia kuin oma hengitys. Mutta tänään hänen päättään särki. Ehkä äskeinen stragointi oli horjuttanut hänen tasapainoaan.

Hän meni kadulle haukkaamaan raitista ilmaa ja oli vähällä jäädä pitkän ohikulkijan jalkoihin. Nuorukainen

oli niitä manusheiksi kutsuttuja maankiertäjiä – heikkäläiseksi tosin hillitysti pukeutunut – ja Fabio muisti, että nuo jumalattarenpalvojat olivat vaarassa kaikissa kaupungeissa, joissa oli di Chimici -hallitsija. Ruhtinas Jacopo oli pannut täytäntöön taikuudenvastaiset lait, jotka kielsivät manushiuskonnon harjoittamisen.

Tämä manushi oli kohtelias ja kumarsi asesepälle, vaikka Fabio olikin se, joka oli törmäillyt. He pudistelivat toistensa vaatteita ja pyytelivät anteeksi. Siinä tohinassa Fabio huomasi tikarin nuorukaisen uumalla.

”Saanko katsoa?” hän kysyi.

Punatukkainen manushi ojensi tikarin auliisti Fabion asiantuntevan katseen arvioitavaksi.

”Hieno ase”, Fabio lausui punnittuaan tikaria kädessään. ”Olkoon sille harvoin käyttöä.”

”Onko tuo asesepän toivotus?” nuorukainen kysyi hymyillen niin, että terävät kulmahampaat näkyivät, ja työnsi sitten tikarin takaisin vyöhön.

”Siihen suuntaan”, Fabio sanoi. ”Minä teen päivät pitkät aseita, ja ovathan ne kauniita, mutta kun ajattelen, mihin niitä käytetään...”

”Siihen käyttöönhän ne on valmistettu”, manushi sanoi.

Mortimer Goldsmith keitti pannullisen Earl Grey -teetä ja kaatoi sitä kauniiseen vanhaan luuposliinikuppiin. Teetä siemaillessaan hän luki toistamiseen kirjeen, jonka hän oli saanut uudelta ystävältään Evalta. Hän oli pannut ovelle SULJETTU-kyltin teetauon

ajaksi, mutta nyt hän huomasi, että joku tyttö kurkisteli ikkunasta.

Hän huoahhti, mutta myynti ei ollut niin vilkasta, että hänellä olisi ollut varaa hätistellä asiakkaita pois. Hän katsoi tyttöä tarkoin lasin takaa ennen kuin käänsi kyltin ja avasi oven.

Tätä tyttöä Mortimer ei tuntenut, vaikka hänellä olikin hämmästyttävän paljon ystäviä läheisen koulun oppilaiden joukossa. Hänellä oli omat syynsä tarkkailla, oliko piiriin lisää tulijoita.

"Voinko auttaa?" Mortimer kysyi. "Olin vain juomassa teetä, mutta itse asiassa kauppa on auki."

"Anteeksi, ei ollut tarkoitus keskeyttää teetäukoaa", tyttö sanoi. "En ole varsinaisesti ostamassa mitään."

Mortimer tuumi, että tyttö vaikutti kovin hermostuneelta.

"Ei se mitään", hän sanoi. "Tule vain sisään ja katsele ympärillesi, niin minä juon teeni loppuun. Olen tässä, jos tulee kysyttävää."

Laura harhaili kaupassa, katseli vanhoja koruja ja pitsikauluksia. Aamullinen viiltely kirveli yhä käsivarressa, mutta pitkät hihat kätkivät jäljet. Kesällä peittely olisi hankalampaa, mutta sen ajatuksen Laura sysäsi taka-alalle.

Ja sitten hän näki sen. Täydellisen pienen hopeamiekan. Oikeasti se oli varmasti paperiveitsi, mutta se oli kauniisti tehty, todellinen taidonnäyte. Ja vaikka se oli vain viisitoista senttiä pitkä, Laura tajusi vaistomaisesti, että se oli pienoismiekka eikä mikään tikari.

"Arvelinkin, että saattaisit pitää siitä", Mortimer Goldsmith sanoi.

"Selvä", Georgia sanoi. "Sovittu. Bel ja Yesh tarkkailivat Lauraa siltä varalta, että hän alkaa käyttäytyä omituisesti. Matt ja Sky etsivät talismaaneja koulusta ja Nick ja minä mennään tapaamaan Mortimeria."

"Mistähän kaupungista se tulee?" Nick sanoi.

He olivat keskustelleet aiheesta ja tehneet uudet listat kaupungeista, joissa he olivat käyneet, ja kaupungeista, joilla ei vielä ollut omaa nuorta stravanttia. Viidessä suuressa kaupunkivaltiossa oli jo ollut vierailija heidän maailmastaan, ja viisi katastrofia oli onnistuttu välttämään, mutta vielä oli jäljellä seitsemän kaupunkia ja loputtomasti vaaroja, tai siltä heistä ainakin tuntui.

He eivät kuitenkaan tieneet, mikä seitsemästä kaupungista saattaisi seuraavaksi tarvita vierailijan heidän maailmastaan.

"Fabrizio on takuulla raivona siitä, että hävisi Classen taistelun", Nick sanoi. "Ja siitä, että Beatrice meni naimisiin Filippo Nuccin kanssa. Se kaupunki on näillä näkymin itsenäinen."

"Mutta eihän me koskaan mennä uudelleen samaan kaupunkiin", Sky huomautti. "Tai siis voidaanhan me edelleen vierailla 'omissa' kaupungeissamme, mutta meidän tehtävämme siellä on jo hoidettu. Mihin di Chimit iskevät seuraavaksi?"

"Mahdollisuuksia on niin monta, että sitä on mahdoton arvailla", Georgia sanoi. "Mennään, Mortimerin

kauppa on varmaan vielä auki. Käydään siellä, ja Bel – voisitko sinä Yeshin kanssa piipahtaa Lauran luona? Onhan tämä nyt vähän haparointia, mutta aina voi kokeilla.”

Sky ei halunnut erota Isabelista, eikä Matt ollut nähnyt Ayeshaa koko päivänä, joten hekin päättivät lähteä Lauran luo. Joukko erkani pian ulos päästyään, ja Nick ja Georgia kävelivät käsi kädessä antiikkikauppaan.

”Ahaa”, sanoi Mortimer, joka oli tottunut tämän kaksikon vierailuihin. ”Taisitte tulla liian myöhään.”

”Mitä ihmettä sinä tarkoitat?” Georgia kysyi.

”Tarkoitan vain, että te tulitte kyselemään joko kalpeasta surullisesta työstä, joka käy samaa koulua kuin te, tai kauniista hopeamiekasta, joka ilmestyi tänne ties mistä”, Mortimer vastasi. ”Molemmissa tapauksissa tulitte liian myöhään. Ne ovat jo löytäneet toisensa.”

Laura säikähti toden teolla, kun hänen parhaat ystävänsä tupsahtivat kylään poikakaverit kannoillaan, mutta äiti ilahtui, sillä hänen mielestään Laura oli aivan liikaa yksin.

”Sinulle tuli vieraita”, äiti huusi yläkertaan.

Laura avasi kiireesti verhot ja varmisti, ettei mikään kielinyt hänen puuhistaan. Haisiko veri? Vai oliko hän vainoharhainen? Hän avasi varmuuden vuoksi ikkunan ja suihkautti huoneeseen ilmanraikastetta.

Niinpä hän oli punoittava ja hämillään, kun koulukaaverit marssivat ovesta sisään.

”Moi”, hän sanoi. ”Mitä nyt? Onko tapahtunut jotain?”

”Ehkä”, Isabel sanoi. ”Mitä sinulle kuuluu?”

N842

ISBN 978-951-31-7620-4

www.tammi.fi

9 789513 176204